

rozumu tohoto zákona, tedy i okresní nemocenské pojišťovny v jejich činnosti podporovaly. Je-li takto zcela nepochybné, že záležitosti okresním nemocenským pojišťovnám oním zákonem přikázané jsou záležitostmi vládními, jichž obstaráváním jsou okresní nemocenské pojišťovny jako ústavy veřejného práva pověřeny, nemůže býti ani pochybnosti o tom, že činovníci okresních nemocenských pojišťoven, kteří z příkazu těchto pojišťoven tyto záležitosti obstarávají, jsou veřejnými úředníky po rozumu § 101 odst. 2 tr. zák.; neboť tito činovníci vykonávají z veřejného příkazu práce vládní. K záležitostem vládním, okresním nemocenským pojišťovnám svrchu citovaným zákonem z roku 1924 přikázaným, náleží nepochybně i kontrola činnosti smluvních lékařů těchto pojišťoven, pokud se týče kontrola nemocných, kterou okresní nemocenské pojišťovny vykonávají buď svými lékařskými důvěrníky nebo svým úředním lékařem, jemuž přísluší řízení lékařské služby v obvodu pojišťovny (§ 143 cit. zákona z roku 1924 v doslovu zmíněného zákona z roku 1928). Proto jest i tyto »kontrolní lékaře« okresních nemocenských pojišťoven, kteří vykonávají z příkazu těchto pojišťoven, tedy z veřejného příkazu, tuto kontrolu, pokládati za veřejné úředníky ve smyslu § 101 odst. 2 tr. zák. Již citovaný zákon z roku 1924 ustanovuje v 2. odstavci § 68 výslovně: »Úředníci nemocenských pojišťoven (tedy i okresních nemocenských pojišťoven) mají ve své úřední činnosti povinnost úředníků veřejných, stanovené v zákoně trestním, požívají však také ochrany jako úředníci veřejní«. Otázkou, jsou-li »kontrolní lékaři« okresních nemocenských pojišťoven úředníky těchto pojišťoven po rozumu posléze citovaného ustanovení zákona, netřeba se podle toho, co bylo shora řečeno, obírat; neboť i kdyby bylo tuto otázku zodpověděti záporně, nebylo by pochybnosti o tom, že kontrolní lékaře okresních nemocenských pojišťoven jest v této jejich činnosti pokládati za veřejné úředníky po rozumu § 101 odst. 2 tr. zák. Námitku stížnosti, že skutečnost, že Alfred I. je zdravotním radou, je pro posouzení, zda čin obžalovaného zakládá skutkovou podstatu zločinu podle § 153 tr. zák., nerozhodná, jest označiti za bezpředmětnou; neboť nalézací soud neshledal, jak vysvítá z důvodů rozsudku, v jednání obžalovaného skutkovou podstatu zločinu podle § 153 tr. zák. proto, že čin byl spáchán na zdravotním radovi, nýbrž proto, že čin byl spáchán na kontrolním lékaři okresní nemocenské pojišťovny, když vykonával toto své povolání, a pro výkon tohoto povolání. Zaujal-li tedy nalézací soud stanovisko, že kontrolní lékař okresní nemocenské pojišťovny je veřejným úředníkem po rozumu § 101 odst. 2 tr. zák. a v důsledku toho též po rozumu § 153 tr. zák. a podřadil-li proto skutek, na němž rozhodnutí se zakládá, pod ustanovení § 153 tr. zák., nelze mu podle toho, co bylo uvedeno, důvodně vytýkati mylné právní posouzení věci (srov. též rozh. čís. 2457 sb. n. s.).

Čís. 4417.

Zásady § 143 věta druhá a § 157 odst. 2 tr. zák. nelze použítí v případě lehkého ublížení na těle podle § 411 tr. zák.

(Rozh. ze dne 19. května 1932, Zm II 151/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmáteční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Uher-ském Hradišti ze dne 16. března 1931, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem podle § 411 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu první stolice, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Rozsudek uznal obžalovaného vinným i přestupkem § 411 tr. zák., vzav za prokázáno, že se obžalovaný účastnil rvačky, při níž Josef N., Antonín K. a František H. tloukli Antonína G-a a Antonín B. udeřil ho přes temeno nějakým předmětem, takže G. musil z hostince uprchnouti, že rovněž byl mezi těmi, kteří tloukli Josefa K-e a že v obou případech jednal ve společném dorozumění s ostatními; praví však, že se mu nelze přesně prokázati, které zranění vlastně poškozený přivodil. Rozsudek opomenul v případě G-ově vůbec zjistiti, jaký výsledek nastal ze zlého nakládání, předsevzatého několika pachateli s Antonínem G-em, zda G. utrpěl viditelné známky a následky. Posuzuje-li činnost obžalovaného s právního hlediska, vyjádřeného větou, že šlo o společný útok, o společné dorozumění, při němž každý spolupachatel zodpovídá za výsledek, zřejmě vkládá do skutkové podstaty přestupku § 411 tr. zák. právní znaky norem §§ 143 a 157 tr. zák., ač § 411 tr. zák. nestíhá o sobě jako přestupek rvačku neb účastenství při ní, nastane-li při rvačce jen lehké ublížení na těle, nýbrž jen poranění při rvačce; čl. IV. uvoz. zák. k tr. zák. nepřipouští, by zásad jiných trestních norem bylo použito obdobou. I když je tudíž zjištěno, že obžalovaný jednal ve společném dorozumění s ostatními účastníky rvačky, po případě i, že vložil ruku na napadeného, nezodpovídá za nastalý výsledek, za viditelné známky a následky takového útoku ve rvačce, není-li současně bezpečně zjištěno buď, že sám přivodil ono poškození na těle jako přímý pachatel neb spolupachatel — v souzeném případě soud prohlašuje, že to zjistiti nelze — neb aspoň, že jeho jednání má znaky spoluviny na trestném skutku jiných ve smyslu §§ 5 a 239 tr. zák. Tu však jest úkolem nalézacího soudu, má-li činnost obžalovaného, jeho účast na rvačce jiných, býti posuzována s hlediska přestupku podle §§ 5 a 411 tr. zák., by skutkově zjistil, jakým způsobem se obžalovaný účastnil při rvačce jiných, zda a jak zlý skutek jiných nastrojil, k němu dal podnět, těm pachatelům, kteří poranění přivodili, nadržoval, napomáhal, vůbec kterou svojí činností přispěl k vykonání lehkého poškození na těle, tu k poranění G-a a K-e, přivoděného jinými. To však napadený rozsudek nezjišťuje; jeho zjištění o stěžovatelově činnosti nedostačují pro podřadění pod ustanovení § 411 tr. zák. Aníž proto bylo třeba zabývati se další námitkou stížnosti, že v rozsudku nejsou ani důvody pro zjištění o společné dohodě, bylo rozsudek zrušiti v této části jako zmátečný podle § 281 čís. 9 písm. a) tr. ř., a to za souhlasu generální prokuratury podle § 5 nov. k tr. ř. čís. 3/1878 ř. zák. již při poradě neveřejné, a věc vrátiti soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Čís. 4418.

Ide-li o zabavení pohľadávku, je objektívnou skutkovou náležitostíou trestného činu podľa § 368 tr. z., aby súdne usnesenie o zabavení pohľa-